

РЕШЕНИЕ

№ 40788

гр. София, 05.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в
публично заседание на 20.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **1815** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Образувано е по жалба на Д. Е. М., гражданин на Н., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], подадена чрез адв.В., против Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България рег.№ 5364р-445/08.01.2025 г., издаден от Директора на дирекция "Миграция" в МВР. В жалбата са развити доводи, че така оспореният отказ е необоснован, което го прави незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон. Изложени са подробно предприетите от страна на жалбоподателя действия във връзка с подаденото заявление за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по реда на чл.24, ал.1, т.1 ЗЧРБ. Жалбоподателят се позовава на изпълнени от него всички изисквания за получаване на отказаното право, като изтъква липса на изискването в ЗЧРБ пребиваването да е било законно. Намира, че е нарушено правото му на личен и семеен живот. Моли Съда да отмени оспорения отказ, като му присъди разносните по делото. В с.з. жалбоподателят се явява лично и с процесуалния си представител, поддържа жалбата, моли Съда да отмени отказа като незаконосъобразен. Представя писмена защита с подробни съображения в подкрепа на тезата си. Ответникът – Директорът на дирекция "Миграция" в МВР, в с.з. чрез юк.Ч. оспорва жалбата. Моли Съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление рег.№ Г-3688/08.11.2024 г. жалбоподателят е поискал да му бъде предоставяне

право на постоянно пребиваване на основание чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ (л.17). При подаване на заявлението административният орган е констатирал, че същото е подадено след изтичане на два месеца преди изтичането на разрешен срок за пребиваване. Към него са приложени: редовен паспорт; удостоверение за сключен граждански брак с българската гражданка Л. Г. Г.; декларация от Л. Г. Г., че ще осигури жилище и адресна регистрация на молителя (л.25), както и че бракът с последния не е фиктивен и не е сключен с цел заобикаляне на законите, подобна декларация е представена и от чужденеца; свидетелство за съдимост; декларация от П. Б. П., че е съгласна жилището ѝ в [населено място], [улица], вх.Б, ет.9, ап.86, да бъде ползвано от Д. Е. М. (л.31); договор за наем на посочения недвижим имот. По служебен път е приложена справка за пътуване на лице-чужд гражданин (л.35, л.38). Приложено е положително становище на ДА "Национална сигурност", с което агенцията не възразява лицето да получи разрешение за постоянно пребиваване (л.53).

Заявлението, ведно с приложените документи, е изпратено по компетентност в дирекция "Миграция" в МВР за произнасяне.

Административният орган е установил, че гражданинът на Н. е влязъл в РБългария на 12.04.2018 г. с виза тип "D" - цел обучение. На 18.11.2018 г. чужденецът е подал заявление за продължително пребиваване, по което е получил разрешаване на срок до 22.05.2019 г. на основание чл.24в, ал.1, т.1 ЗЧРБ. По-нататък е установил, че след прекъсване, значително надвишаващо допустимите 14 дни, същият на 06.08.2019 г. е подал ново заявление за разрешаване на продължително пребиваване на основание чл.24в ЗЧРБ, като му е предоставен срок на пребиваване до 14.02.2020 г. Във връзка с осъщественото прекъсване между подаваните заявления за продължително пребиваване, на основание чл.48, ал.1, т.3 ЗЧРБ на чужденеца е наложена глоба, неплатена към момента. От изготвените справки не са установени данни за подавани последващи заявления за разрешаване право на продължително пребиваване в РБългария след изтичането на предоставения срок на пребиваване до 14.02.2020 г., и не са издавани разрешения за пребиваване на територията на страната. Тъй като чужденецът не е напуснал страната след разрешения му срок на пребиваване, със Заповед 5392ПАМ-182/08.04.2020 г. (л.37) на Началник отдел "Миграция" СДВР е наложена ПАМ "Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или друга страна" на основание чл.41, т.2 ЗЧРБ.

От Докладна записка 5392р-228/08.04.2020 г. се установява, че на 13.03.2020 г. е извършена проверка на заявления от лицето адрес па пребиваване в [населено място], [улица], ет.13, ап.1302 - общежитие на Софийски университет, където чужденецът не е установен, а домакинът е заявил, че чуждият гражданин е напуснал в средата на м.декември 2019 г. и не живее на адреса. При разговор с учебен отдел на СУ е установено, че Д. Е. М. е завършил обучението си, но не е положил изпити и не е редовен студент. От извършени справки в АИС-МВР е установено, че за лицето няма данни за нова адресна регистрация, няма подадени документи за предоставяне на срок, няма молба за предоставяне на закрила в ДАБ и не е напуснал страната.

На 13.08.2020 г. жалбоподателят е подал молба за международна закрила рег.№ УП-2049-7/13.08.2020 г. при РПЦ-О. купел. С Решение № УП-ОК 15/16.07.2020 г. на интервюиращ орган при ДАБ молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България, е отхвърлена. Чужденецът е обжалвал решението по съдебен ред пред АССГ, като с Решение № 3539 от 01.06.2021 г. (л.57) по адм.дело № 12514/2020 г. жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е обжалван пред ВАС, и с Решение № 2125 от 07.03.2022 г. по адм.дело № 11982/2021 г. е оставен в сила (л.45).

Същевременно, докато е в процедура по предоставяне на закрила, Д. Е. М. е посочил разрешение за настаняване на външен адрес на пребиваване в РБългария - [населено място], [улица]. В тази

връзка служители от група "Миграция"-Б. са извършили адресна проверка, като е установено че на посочения адрес се намира необитаема сграда и нигерийският гражданин никога не е живял на адреса.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства и позовавайки се на констатациите от проверката съгласно приложената докладна записка, Директорът на дирекция "Миграция" в МВР е издал обжалвания Отказ рег.№ 5364р-445/08.01.2025 г. на основание чл.26, ал.2 ЗЧРБ. Издателят на акта е приел, че заявителят не е пребивавал непрекъснато на територията на Република България през последните пет години преди подаване на заявлението за постоянно пребиваване и поради това не отговаря на условието на чл.25, ал.1, т.11 във вр.с чл.22 ЗЧРБ. Изтъкнал е, че в рамките на изследвания петгодишен период преди подаване на заявлението за разрешаване на право на постоянно пребиваване, чужденецът не е изпълнил изискванията за пребиваване, тъй като в този период не е пребивавал пет години на законно основание. За издадения отказ чуждестранният гражданин е уведомен лично на 28.01.2025 г.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства:

Представената от ответника молба от 28.04.2025 г. (л.69), към която е приложен в цялост обжалваният Отказ рег.№ 5364р-445/08.01.2025 г., както и Заповед № 8121к-1498/19.04.2016 г., с която ст.комисар Н. Н. е преназначен на ръководна длъжност Директор на дирекция "Миграция" в МВР, която заема и към настоящия момент, като Съдът беше уведомен, че към момента на издаване на оспорения акт органът не е бил в законоустановения отпуск и не е бил заместващ.

Представеното от отдел "Миграция" в СДВР писмо от 11.04.2025 г. (л.78), към което е приложена Заповед УРИ 5392 ПАМ-182/08.04.2020 г., за наложена спрямо жалбоподателя ПАМ "връщане" с пояснение, че същата не е обжалвана и е влязла в сила на 05.05.2020 г.; Докладна записка 5392р-228/08.04.2020 г., съобщение № 513000-15200/25.03.2020 г., копие на съобщение от интернет страницата на МВР; писмо ведно с известие за доставяне № 513000-15200; Докладна записка 513р-22792/17.03.2020 г., съобщение № 513000-17228/13.04.2020 г., съобщение от интернет страницата на МВР; Заповед рег.№ 513з-9426/06.12.2018 г.

Заверен препис от Решение № 3539 от 01.06.2021 г. на АССГ по адм.дело № 12514/2020 г. (л.57).

По делото беше разпитана като свидетелка Л. Г. М., съпруга със на жалбоподателя. Свидетелката заяви, че познава жалбоподателя от 2023 г., а на 14.07.2023 г. са сключили брак. Той е дошъл на 13.10.2018 г., живял е в [населено място]. Понастоящем семейството живее под наем в [населено място],[жк], [улица], ап.25. От 2018 г. до днес съпругът ѝ не е напускал България. Той не работи, издържа се с нейната заплата. От брака нямат деца. Свидетелката не може да каже дали съпругът ѝ е учил тук, това е било преди брака. Не знае той да е кандидатствал за бежански статут. Разговаряли са за това, че той идва от Н., напуснал я е за това, че там няма сигурност.

Съдът кредитира свидетелските показания като логични, последователни и непротиворечиви, като същите са в унисон с приетите по делото писмени доказателства.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана от надлежно упълномощен адвокат (л.8) в преклузивния 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от Директора на дирекция "Миграция" в МВР в съответствие с

правомощията, предоставени му с нормата на чл.25, ал.3, изр.второ ЗЧРБ и чл.57 от Правилника за прилагане на Закона за чужденците в РБългария.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Административният акт противоречи на материалния закон и на целта на закона.

По силата на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ (ред. - ДВ, бр.36 от 2009 г., действаща към датата на издаване на акта), разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са членове на семейството на български гражданин, ако са пребивавали законно и непрекъснато на територията на Република България през последните пет години. В случая не се спори, че жалбоподателят е член на семейството на българска гражданка. В оспорения отказ е прието, че заявителят не отговаря на едно от условия на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ, тъй като поради посоченото по-горе прекъсване на разрешението за продължително пребиваване не е пребивавал в страната през последните пет години на законно основание. За да обоснове този си извод, административният орган е посочил, че пребиваването на чужденците в РБългария се осъществява въз основа на: виза по чл.9а, ал.2, т.3, 4 и 5 ЗЧРБ; международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим; актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от РБългария; разрешение на службите за административен контрол на чужденците.

С допълнението на закона с ДВ, бр.52 от 2025 г., е поставено изискването пребиваването да е законно и непрекъснато през последните пет години. Изискването за законност на пребиваването не е било поставено като условие за издаване на исканото разрешение към момента на постановяване на отказа.

Вярно е, че според § 3 от ДР на ППЗЧРБ пребиваването без прекъсване е налице "когато чужденецът пребивава на законово основание – виза... международни договори... разрешение на органите на дирекция "Миграция"-МВР... ". Съдът намира за несподелима тезата, че тази разпоредба допълва условията на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ.

В случая е налице противоречие между правни норми от различен ранг относно изискването или неизискването на законност на пребиваването, което не следва да се тълкува стеснително и с приоритет на подзаконовите норми. Т. изискване безспорно е посочено в § 3 на ДР на ППЗЧРБ, но в разпоредбата на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ липсва. При това без нормата на закона да препраща към правилника, било общо за по-подробно уреждане на изискванията, било конкретно към § 3 или друга норма от него. Липсва такова препращане и в цитираната в отказа норма на чл.26, ал.2 ЗЧРБ. В ЗЧРБ не се съдържа и дефиниция на понятието пребиваване без прекъсване, при която да е налице изискване за законно пребиваване през целия период от 5 години. Следователно ЗЧРБ в хипотезата на чл.25, ал.1, т.11 от закона в относимата редакция не се съдържа изискване пребиваването на лицето да е законно.

Действително, нормата на чл.25, ал.2 ЗЧРБ препраща към правилника. Но дори при тълкуване редакцията на това препращане, става ясно, че същото се отнася само до "Редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1... ", а не до това кои са тези обстоятелства и условия.

При сравнителен анализ с други хипотези в други точки на чл.25, ал.1 ЗЧРБ Съдът намира и че изискването за законност е изрично въведено в случаите в т.2, т.4 и т.5, като липсва, освен в т.11, също и в т.10 и в т.12. Това говори не за случаен пропуск в т.11 на изискването на законност на пребиваването, а означава, че във вторите случаи законодателят е предвидил по-облекчени изисквания. С въвеждането на допълнително изискване за законност на пребиваването и за случаите по т.11, Министерския съвет, като издател на правилника, е приел подзаконов нормативен акт в противоречие с волята на законодателя.

С оглед изложеното Съдът счита, че приоритетно приложение следва да намери нормата на закона пред тази на правилника. Същото следва от разпоредбите на чл.5, ал.1 АПК и чл.15, ал.3 ЗНА, съгласно които, когато подзаконов нормативен акт противоречи на нормативен акт от по-висока степен, правораздавателните органи прилагат по-високия по степен нормативен акт, в случая - закона. Това означава да се приложи точно разпоредбата на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ - лицето да има непрекъснато пребиваване през последните пет години в Република България, което в случая е спазено.

В този смисъл и практиката на ВАС по аналогични случаи - Решение № 5922 от 06.06.2023 г. по адм.дело № 2736/2023 г.

Следва да се отбележи още, че Директива 2003/109/ЕО на Съвета от 25.11.2003 г. относно статута на дългосрочно пребиваващи граждани от трети страни, действително съдържа изискване за законност ("легалност") на пребиваването. В същото време обаче, в чл.13, изр.1 от нея, е предвидена възможност държавите-членки могат да издават разрешения за постоянно пребиваване или безсрочна валидност при по-благоприятни условия от установените с настоящата директива. Нормата на чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ е приета след влизането на РБългария в ЕС на 01.01.2007 г., съответно след приемането на Директивата. Следователно още при приемането ѝ, доколкото положението не е било заварено, законодателят е имал възможност да транспонира уредбата на Директивата или да приеме по-благоприятните условия съгласно чл.13 от същата. Като не е въвел изискването за законно пребиваване при транспониране на директивата във връзка с хипотезата по чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ, законодателят е предвидил по-облекчен, и в този смисъл по-благоприятен режим за получаване на право на постоянно пребиваване от граждани на трети страни, членове на семейство на български гражданин.

Съдът намира, че пребиваването на жалбоподателя не е прекъснато с незаконен престой, за да се приеме че не е изпълнено условието по чл.25, ал.1, т.11 ЗЧРБ и доколкото чуждият гражданин пребивава в РБългария от 12.04.2018 г., без данни за други прекъсвания на петгодишен период, то административният орган е постановил незаконосъобразен отказ, който следва да бъде отменен.

Тъй като съгласно чл.25, ал.3 ЗЧРБ въпросът е предоставен на преценката на административния орган, то Съдът следва да изпрати преписката на Директора на дирекция "Миграция" за ново произнасяне по заявлението на Д. Е. М. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България, съобразно дадените от Съда указания по тълкуването и приложението на материалния закон.

С оглед изхода на делото, направеното искане и доказателства за направени разноски (л.4), на жалбоподателя следва да бъдат присъдени такива в размер на 10 лв. за държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд-София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България рег.№ 5364р-445/08.01.2025 г., издаден от Директора на дирекция "Миграция" в МВР по заявление рег. № Г-3688/08.11.2024 г. на Д. Е. М., гражданин на Н., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН].

ИЗПРАЩА преписката на Директора на дирекция "Миграция" в МВР за ново произнасяне по заявление рег.№ Г-3688/08.11.2024 г. на Д. Е. М., гражданин на Н., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с настоящото решение. Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: